

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobkyně: **I. M.**
zastoupená advokátem Mgr. et. Mgr Zdeňkem Trávníčkem
sídlem Mezírka 775/1, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

osoby zúčastněné
na řízení:

- 1) **P. B.**
- 2) **EG.D, a.s.**
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno
- 3) **CETIN a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze 17. 1. 2023, č. j. KUZZL 5378/2023, sp. zn. KUSP 18777/2022 ÚP-Mat,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále též „stavební úřad“) ze dne 15. 10. 2021, č.j. MMZL 200530/2021, jímž byl výrokem I. schválen stavební záměr, výrokem II. byly stanoveny podmínky pro umístění stavby, výrokem III. byly stanoveny podmínky pro provedení stavby, výrokem IV. byly stanoveny podmínky pro užívání stavby „*Novostavba rodinného domu na p.č. XA a XB, k. ú. X*“ na pozemcích p.č. XA a XB, XC a XD v katastrálním území X, stavebníka Ing. P. B. [osoba zúčastněná na řízení 1)], a to tak, že bylo doplněno o účastníka řízení, na kterého se vztahuje rozhodnutí správního orgánu, konkrétně o „*Statutární město Zlín, IČ 00283924, náměstí Míru 12, 760 01 Zlín*“ a ve zbytku bylo rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobkyně v žalobě současně žádá o přezkum podkladových závazných stanovisek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., a to konkrétně Koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Zlína ze dne 10. 5. 2021, č. j. MMZL 066215/2021, a závazného stanoviska Odboru životního prostředí a zemědělství Magistrátu města Zlína ze dne 9. 7. 2021, č. j. MMZL 120991/2021, ve spojení se závazným stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení ochrany přírody ze dne 22. 3. 2022, č. j. KUZL 24935/2022.
4. Žalobkyně je spoluvlastnicí pozemku a na něm stojícího rodinného domu, jenž ze severní strany sousedí s pozemky parc. č. XA a XB, na nichž stavebník plánuje postavit svoji stavbu. Žalobkyně s plánovanou stavbou nesouhlasí, neboť zasáhne do jejího práva na soukromí a pohodu bydlení imisemi pohledem. Stavební záměr taktéž zhorší odtokové poměry v oblasti, především pak zvodněný drobný tok – svodnici dešťové vody z okolních pozemků. Nebyly proto splněny podmínky § 6 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách. Stavební orgány taktéž nesprávně vymezily okruh účastníků řízení. Žalovaný nevypořádal některé odvolací námitky, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení 1) a replika žalobkyně

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na svém názoru ohledně zákonnosti rozhodnutí správních orgánů i procesního postupu předcházejícího jejich vydání, přičemž odkázal na vypořádání odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí, které se z velké části překrývají s námitkami žalobními. Dále upozornil na to, že námitku imisí pohledem žalobkyně uplatnila až v odvolání. Žalovaný nesouhlasí, že by svodnice byla vodním tokem. Posouzení souladu se zákonem o vodách je obsahem závazných stanovisek. Žalovaný má za to, že okruh účastníků řízení vymezil správně.

6. Osoba zúčastněná na řízení 1) nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že z terasy povolované stavby bude docházet k imisím pohledem na sousední dům, a že je tato terasa orientována pouze na sever. Ve skutečnosti má tvar písmene L, část terasy je tak orientována severozápadním směrem. Žalobkyně o stavebním záměru věděla od roku 2018, mohla tedy například vysadit vhodnou zeleň, aby minimalizovala imisi pohledem z pozemku stavebníka. Odstup povolované stavby od hranice s pozemkem žalobkyně je v porovnání s ostatními sousedy největší. Stavebník nesouhlasí ani s tvrzením, že by stavba ohrozila odtokové poměry v území. Údržbu koryta lze provádět ručně, není tedy nutné zajišťovat přístup techniky.
7. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) žalobkyně odkázala na správní spis, z něhož je podle ní patrné, jak velká část terasy je orientována k pozemku žalobkyně. Je z ní patrný i výškový rozdíl mezi stavbou a rodinným domem žalobkyně. Z dlouhodobé životní zkušenosti také žalobkyně ví, že pozemek stavebníka je pravidelně zaplavován, a je jej proto nutné pravidelně čistit, a to i za použití techniky.

IV. Ústní jednání konané dne 21. 10. 2025

8. Při ústním jednání žalobkyně setrvala na svém stanovisku a argumentaci, předestřené v žalobě, resp. v replice k vyjádření žalovaného i osoby zúčastněné na řízení 1). Žalovaný se z jednání řádně omluvil. Žalobkyně k důkazu krajskému soudu v průběhu ústního jednání předložila fotodokumentaci k předmětné lokalitě (letecké snímky ze serveru May.cz z roku 2024).

V. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud považuje za vhodné předestřít, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost z toho důvodu, že v napadeném rozhodnutí absentovalo zaprvé vypořádání některých odvolacích námitek a zadruhé odůvodnění, proč stavba splňuje požadavky dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.
11. Krajský soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožňuje. Z odvolání se podává, že žalobkyně vznesla pět odvolacích námitek, žalovaný se k nim pak v napadeném rozhodnutí po bodech jednotlivě vyjádřil. Byť žalobkyně s rozsahem či obsahem vypořádání jejích odvolacích námitek nesouhlasí, krajský soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně seznatelné, jak je žalovaný posoudil. Jeho závěry jsou proto přezkoumatelné a budou předmětem věcného posouzení krajským soudem níže. K námitce nepřezkoumatelného odůvodnění souladu stavby s vyhláškou č. 501/2006 Sb., krajský soud uvádí, že žalovaný vyhodnotil odvolací námitku ohledně imise pohledem jako námitku

podanou po koncentraci řízení. Z toho důvodu žalovaný pouze posuzoval, zda nebylo porušeno kogentní ustanovení právního předpisu (vyhlášky), což neshledal. Zákonost takového postupu lze v soudním řízení taktéž přezkoumat

Stavba neumožňuje pohledové imise na nemovitosti žalobkyně nad míru přiměřenou místním poměrům

12. V první žalobní námitce žalobkyně uvedla, že umístění terasy v prvním podlaží povolované stavby umožní stavebníku pohlížet do intimních a dříve nepřístupných prostor na zahradě, terase a domě žalobkyně. Stavebníkovi nic nebránilo, aby terasu orientoval například na západní stranu, čímž by obtěžování pohledem minimalizoval. Stavba je podle jejího názoru taktéž v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně tuto skutečnost namítla až po koncentraci řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu), ač jí nic nebránilo ji uplatnit dříve. Vzhledem k tomu posuzoval pouze to, zda povolovaná stavba splňuje požadavky dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Jelikož povolovaná stavba je navržena ve vzdálenosti 6,25 metrů od společné hranice pozemků stavebníka a žalobkyně a současně více než 20 metrů od rodinného domu žalobkyně, žalovaný uzavřel, že se nejedná o stavbu, jež by mohla mít negativní vliv na sousední pozemky ve smyslu vyhlášky.
14. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že stavebník podal dne 31. 5. 2021 žádost o vydání společného povolení pro stavbu. Z projektové dokumentace (architektonicko-stavební řešení) vyplývá, že stavba je jednopodlažní, částečně podsklepený objekt se sedlovou střechou, na kterou nad částí půdorysu a nad krytým stáním navazuje plochá střecha (terasa). Z grafického znázornění stavby pak vyplývá, že tato terasa o ploše 92,30 m² ve tvaru písmene L je orientována na severní a západní stranu stavby, hlavní část terasy směřuje na sever. Stavba je umístěna na svažujících se pozemcích směrem na sever. Vzdálenost hrany nejsevernější části stavby od hranice pozemků stavebníka a žalobkyně je 6,25 metrů. Rodinný dům ve spoluvlastnictví žalobkyně je pak od povolované stavby vzdálen více jak 20 metrů. Z mapových podkladů je taktéž zřejmé, že rodinný dům žalobkyně na východě sousedí s dalším rodinným domem (parc. č. st. XE), vzdálenost obou domů je navíc menší než v porovnání se stavbou. Stavba z východní části taktéž sousedí s pozemkem parc. č. XF, na němž se taktéž nachází rodinný dům. I pozemek parc. č. XF sousedí ze severu (z menší části) s pozemkem žalobkyně.
15. Podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve znění ke dni rozhodování správních orgánů platí, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu (odst. 1). Je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvláště stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije (odst. 2).
16. Ve společném stavebním a územním řízení stavební úřad posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro to, aby byla stavba umístěna a povolena. Úkolem stavebního úřadu přitom

není zjišťovat historii sousedských sporů, nýbrž zajistit, aby byla každá stavba prováděna v souladu se společným povolením, které reflektuje nejen záměr stavebníka (coby projev jeho vlastnického práva), nýbrž schválením podmínek společného povolení rovněž veřejný zájem a zájmy dotčených vlastníků, kupř. právě bezprostředně mezujících sousedů a jejich vlastnických práv (§ 1 odst. 3, § 132 stavebního zákona).

17. Pokud jde o ingerenci stavebního úřadu do vztahu mezi sousedními vlastníky, ta je (v kontextu nyní posuzované věci) vymezena posouzením mimo jiné i pohledových imisí, které stavba umožní. Taková ingerence však není bezbřehá a nelze jí nahrazovat postup civilního soudu v řešení sousedských sporů. Stavební úřad totiž hodnotí stavbu (či její návrh podložený projektovou dokumentací) a její možné, běžné a předvídatelné dopady do práva na soukromí sousedních vlastníků se zohledněním situace na místě a za předpokladu dodržování základních pravidel slušnosti, a naopak nepředvídá mimořádné a z běžných pravidel lidského soužití vybočující situace spočívající ve schválnostech typu nahlížení za vynaložení zvýšeného cíleného úsilí (tedy nikoli „náhodné“ pohledy), či za použití různých pomůcek (nebo nahlížení spojené dokonce kupř. s fotografováním sousedů, různými provokacemi apod.).
18. Toto hledisko potvrzuje i ustálená judikatura civilních a správních soudů, Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 12. 12. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, zmínil, že je na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by takovému obtěžování zabránila. Pohled lze proto považovat za imisi jen v mimořádných případech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016-28).
19. Žalobkyně k tomu však zhusta odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, jenž se po skutkové stránce podle ní blíží nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že požadavek, aby vlastník sousední nemovitosti odstranil stavební úpravy (terasu), jež umožňují ve vysoké míře zasahovat do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí v daném místě, je oprávněný bez ohledu na to, zda došlo ke konkrétním zásahům do práva na soukromí, či nikoliv. Rozhodující je skutečnost, že stavba terasy svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům narušila zavedený a žalobkyní legitimně očekávaný rozsah soukromí. Zároveň je vhodné uvést, že terasa byla postavena na samé hranici pozemků, ve výšce 2 metrů nad terénem, pohled na sousední dům z ní byl bezprostřední a vzhledem k prostorovému uspořádání nebyla možná ochrana zřízením optické bariéry.
20. V nyní projednávaném případě je však skutková situace odlišná, závěry rozsudku č. j. 4 As 97/2013-40 jsou proto nepřiléhavé. Zaprvé, vzdálenost rodinného domu žalobkyně od stavby je více jak 20 metrů, pohled z terasy tedy bezprostředně nesměruje pouze na rodinný dům a zahradu žalobkyně. Zadruhé nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že navržená terasa je orientována jen na sever, a tedy pouze na její pozemek, z projektové dokumentace je patrné, že směřuje i na západ. Pohled z terasy tedy predominantně nesměruje jen na pozemek a dům žalobkyně. Zatřetí je třeba zmínit, že na pozemek žalobkyně je v současné době vidět jednak z rodinného domu, který z východní strany bezprostředně sousedí s jejím domem, a také z domu na pozemku parc. č. XF, jenž zase bezprostředně sousedí s povolenou stavbou, tj. pohled z něj je podobný (byť v menší míře) pohledu, jenž bude umožňovat terasa na povolené stavbě. Místní poměry tedy krajskému soudu nenaznačují zavedenou vysokou míru soukromí, jež by povolovaná stavba narušila v nepřiměřené míře. Krajský soud proto uzavírá, že pohled z terasy povolované stavby nelze považovat za nepovolenou imisi. Žalovaný pak ani nepochybil, když se při vypořádání

obdobné odvolací námitky omezil na posuzování, zda byly naplněny požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., žalobkyně ostatně v odvolací námitce neuvedla žádné skutečnosti, které by se svojí závažností alespoň blížily skutkovému stavu v rozsudku č. j. 4 As 97/2013-40. Současně je nutno přisvědčit žalovanému, že žalobkyně tuto odvolací námitku vznesla po koncentraci řízení.

Správní orgány dostatečně posoudily potenciální zásah do odtokových poměrů

21. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně posoudily, zda povolovaná stavba nezhorší odtokové poměry v lokalitě (§ 6 odst. 3 zákona o vodách). Rozporuje proto i závazné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 9. 7. 2021, č. j. MMZL 120991/2021, jenž se stavbou vyjádřil souhlas.
22. Nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami § 2 odst. 9 zákona o vodách vymezuje jako vzdouvání pomocí vodních děl, využívání jejich energetického potenciálu, jejich využívání k plavbě nebo k plavení dřeva, k chovu ryb nebo vodní drůbeže, jejich odběr, vypouštění odpadních vod do nich a další způsoby, jimiž lze využívat jejich vlastnosti nebo ovlivňovat jejich množství, průtok, výskyt nebo jakost.
23. Dle § 6 odst. 3 zákona o vodách se při obecném nakládání s povrchovými vodami nesmí ohrožovat jakost nebo zdravotní nezávadnost vod, narušovat přírodní prostředí, zhoršovat odtokové poměry, poškozovat břehy, vodní díla a zařízení, zařízení pro chov ryb a porušovat práva a právem chráněné zájmy jiných.
24. Z přílohy správního spisu „Posouzení stávajících a navržených odtokových poměrů“ (č. 1. 201 a 202 správního spisu) (dále jen „Posouzení“) se podává, že z důvodu odtoku všech srážek spadlých na střechu a zpevněné plochy plánované stavby přes akumulaci nádrží do jednotné kanalizace dojde ke zmenšení odtokových poměrů o 19 m³/rok. Navržená akumulaci nádrž má taktéž umožnit zachycení nárazového intenzivního 15minutového deště. Ke zmíněnému dokumentu je připojeno posouzení vsakování dešťových vod na pozemku stavby, vypracované projektantem, z něhož se podává, že stavba je osazena na pozemku stavebníka tak, že nezasahuje svým půdorysem ani terénními úpravami spojenými se stavbou do přirozené svodnice povrchových vod.
25. Žalobkyně k uvedenému Posouzení ale namítá, že „*neřeší mnohem podstatnější změnu (a zhoršení) odtokových poměrů (nejen pro žalobkyni, ale pro celou oblast) ve vztahu ke svodnici...*“. Tato námitka je nedůvodná. Žalobkyně totiž opomněla, že se věc stále týká umístění a povolení stavby, která dle tohoto posouzení odtokové poměry v lokalitě nezhorší, neboť část srážek, původně spadlých na pozemky parc. č. XA a XB, svede do kanalizace. Stavba rodinného domu pak ani přímo nezasahuje do svodnice povrchových vod, tudíž není krajskému soudu zřejmé, jak by mohla podstatně zhoršit odtokové poměry. Jestliže má žalobkyně na mysli to, že je třeba k vyvážení naplavené zeminy zajistit průjezd techniky ke svodnici, a proto nelze povolit stavbu, pak krajský soud konstatuje, že z projektové dokumentace či správního spisu žádným způsobem nevyplynulo, že by provádění stavebního záměru v blízkosti svodnice bylo lze považovat za nakládání s vodami ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o vodách, nemůže proto ani docházet ke zhoršení odtokových poměrů dle § 6 odst. 3 zákona o vodách. Tvzení, že k úpravě koryta svodnice je třeba technika, pak žalobkyně důkazně nijak nepodložila.
26. V závazném stanovisku ze dne 1. 7. 2021, č. j. MMZL 120991/2021, dotčený vodoprávní úřad pozměnil své původní závěry z koordinovaného závazného stanoviska ze dne 16. 4.

2021. Znovu upozornil, že na západní hranici pozemku parc. č. XA se nachází přirozená svodnice povrchových vod z rozlehlého území výše položených polních pozemků. Tato svodnice během extrémních dešťů odvádí srážkové vody včetně naplavené zeminy, přičemž dochází i k zaplavení okolních pozemků či nemovitostí. Vodoprávní úřad se stavbou souhlasil, neboť stavebník zaprvé přehodnotil svůj původní záměr postavit na východní, západní a severní hranici pozemku parc. č. XA plot s podezdívkou (plánuje postavit „pouze“ plot z pletiva) a navážkou, tj. nebude bráněno přirozenému odtoku extravilánových vod. Zároveň vodoprávní úřad uvedl, že se stavba nenachází v chráněné oblasti přirozené akumulace vod, v záplavovém území ani v ochranném pásmu vodního zdroje.

27. Žalobkyně s těmito závěry nesouhlasí, jelikož podle ní bude docházet k zadržování jílovitého bahna v pletivu a zanášení koryta svodnice. Odkazuje přitom na „Zhodnocení geologických, hydrologických a hydrogeologických poměrů“ z února 2023, vypracované RNDr. Bc. D. N. (dále jen „Zhodnocení“), které krajský soud provedl k důkazu při ústním jednání.
28. Společné stavební a územní řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení (§ 192 stavebního zákona ve spojení s § 82 odst. 4 správního řádu). Stavební řízení bylo zahájeno 31. 5. 2021, odvolací řízení pak dne 12. 11. 2021, žalobkyně však Zhodnocení přiložila jako důkaz až ve správní žalobě. Žalovaný se s ním nemohl seznámit a reagovat na něj v napadeném rozhodnutí, odvolací řízení přitom trvalo necelé dva roky. Přestože se krajský soud rozhodl provést Zhodnocení jako důkaz, na výše uvedených závěrech t nic nemění, tím spíše, že z okolností nevyplývá, že by jej žalobkyně nemohla uplatnit dříve ve správním řízení (či jeho vyhotovení zadat dříve). Krajský soud současně poznamenává, že žalobkyně na Zhodnocení odkazuje na podporu své setrvalé argumentace ohledně zhoršení odtokových poměrů, nejde tedy o reakci na argumentační posun v napadeném rozhodnutí (srov. KÜHN, Z. a kolektiv. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, § 77 s. ř. s.). Ze stejného důvodu krajský soud neprovedl i navrhovanou svědeckou výpověď RNDr. Bc. D. N.
29. Krajský soud neshledal důvod postupovat dle § 75 odst. 2 s. ř. s. v případě dalších podkladových stanovisek napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jejichž přezkum požadovala žalobkyně. Neuvedla totiž, v čem by jejich nezákonnost měla spočívat.
30. Krajský soud nepochybně, že odtokové poměry v lokalitě mohou být složité, má ale zároveň za to, že správní orgány dopad povolené stavby z tohoto pohledu posoudily dostatečně. Nelze opomenout i skutečnost, že stavebník upustil od záměru postavit v korytě svodnice plot s podezdívkou a navážkou, i tento potenciální zásah do odtokových poměrů již není relevantní. Souhlas vodoprávního úřadu se stavbou v závazném stanovisku ze dne 9. 7. 2021 proto krajský soud považuje za logický a odůvodněný, nemá proto pochybnosti o zákonnosti závazného stanoviska. Tvrzení žalobkyně, že pletivový plot zhorší odtokové poměry v takové míře, že by stavební orgány nemohly stavbu nepovolit, krajský soud považuje za přemrštěný. Tím ovšem krajský soud nikterak nesnižuje upřímnost a intenzitu obav žalobkyně z potenciálního zhoršení odtokových poměrů a hrozby vyšší míry zavodnění v dané lokalitě v souvislosti s plánovanou stavbou. Nicméně krajský soud tuto bezprostřední souvislost nespatřuje (i s oporou v odborném stanovisku vodoprávního úřadu), což ovšem v žádném případě neznamená, že za situace, když by se tato hrozba v průběhu realizace stavby ukázala být reálná a skutečně došlo ke zhoršení odtokových poměrů v dané lokalitě s bezprostředními dopady na pozemek žalobkyně, že by žalobkyně neměla žádné procesní prostředky, jak této hrozbě čelit. Naopak ochrany svých práv se může domoci v součinnosti se stavebním úřadem, jehož dozorové pravomoci ve vztahu

k předmětné stavbě se zdaleka nevyčerpaly jejím schválením, anebo cestou k docílení civilněprávní odpovědnosti stavebníka za vzniklou škodu. V současné době se však jedná pouze toliko o hypotetické situace a spekulace.

Námítka nesprávného vymezení účastníků řízení není přípustná

31. Správní soudnictví chrání veřejná subjektivní práva osob. Obsahem a účelem veřejných subjektivních práv je ochrana zájmů dané konkrétní osoby (navrhovatele), nikoliv práv jiných osob (§ 2 a § 65 s. ř. s.). Neexistuje veřejné subjektivní právo žalobkyně z pozice účastníka dle § 94k písm. e) stavebního zákona na to, aby se řízení o vydání společného povolení stavby účastnily i jiné osoby, o nichž se žalobkyně domnívá, že jim postavení účastníků přísluší. Z toho důvodu je její třetí žalobní námitka nepřipustná k soudnímu přezkumu.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval
34. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu